

РЕШЕНИЕ

№ 3453

гр. София, 29.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 07.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **5715** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на "С. Б., ООД", ЕИК:[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [жилищен адрес] против Ревизионен акт № Р-22002221001176-091-001/10.12.2021г., издадени от органи по приходите при ТД на НАП-гр.С., частично потвърден с Решение № 620/28.04.2022г. на Директор на дирекция "ОДОП" - [населено място] при ЦУ на НАП, с което на дружеството допълнително са установени задължения в общ размер на 116 054,96 лева в т.ч. задължения за ДДС в размер на 83 166,09 лева, произтичащи от доначислен данък в размер на 3 033,75 лева и непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 80 132,34 лева и начислени лихви за забава в тази връзка в общ размер на 32 888,87 лева.

В жалбата се релевират подробен доводи за незаконосъобразност на оспорения ревизионен акт, поради постановяването му при съществени нарушения на административно производствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. РА бил постановен по начин, който противоречи на правилата на формалната и правна логика и който е довел до едно незаконосъобразно определяне на публични задължения за данъчнозадълженото лице. Оспорват се изводите на приходните органи за липса на реални доставки на стоки и услуги по фактурите, издадени от доставчиците „ГЕШЕВ 2005“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД с[ЕИК]. Сочи се, че съмненията на ревизиращите органи не са подкрепени с никакви конкретни доказателства. Излага, че липсата на доставка не може да се твърди или

предполага, както и да се базира единствено на косвени доказателства, а следва да бъде доказано по безспорен начин в процеса на ревизията, посредством надлежни доказателствени средства, т.е. ревизиращите са нарушили императивните разпоредби на чл. 3, ал. 2 и ал. 3, чл. 6, ат. 3 и чл. 37, ал. 1 от ДОПК. Сочи се, че в хода на ревизионното производство били представени доказателства, установяващи извършването на доставките-фактури и плащането по тях, приемо-предавателни - протоколи за приемане на стоките/услугите. Излага се, че тези първични счетоводни документи са намерили отражения както в счетоводството на доставчиците, така и тяхното счетоводство. Жалбоподателят излага доводи, че спорните доставки са вложени в независимата им икономическа дейност, и в последствие са извършени последващи облагаеми такива. Сочи, че са осчетоводени от „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ” ООД и дружеството се е задължило към бюджета, като в хода на ревизията са представени издадените фактури към клиентите и подписаните договори с тях /„Кристанан Нейко 90“ ЕООД; „Кристиан Нейко Имоти“ ЕООД; „Произол“ АД; „Монтюпе“ АД; „Гал Трейд 08“ ООД; „Кю енд и Бред Къмпани“ ООД; „Хинкел и Хинкел“ ЕООД; „Венпар“ ООД; „Евробилд групи 2000“ ЕООД; „Новарекс Инвест“ ООД; „Бохемия Екипауто“ ООД; „Асназин 92“ ООД и др./, като цитираните доставки са платени изцяло по банков път от клиенти. Следователно, няма как да се приеме за верен извода на органа по приходите за липса на реална доставка, защото ако „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ” ООД не е получило предмета на спорните доставки, то няма как в последствие да е осъществило последващи доставки с него. Твърди се, че наличието на доставка с предмета на спорните фактури се доказва и от обстоятелството, че в процесния РА не е извършена корекция на начисления от „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ” ООД, ДДС по тези последващи доставки.

Жалбоподателят сочи, че относно доставчикът „ГЕШЕВ 2005“ ЕООД с така издаденото решение извършените доставки през м.06.2015 г. и м. 10.2015 г. са приети за реални и е признато правото на ползване на данъчен кредит по тях но не е признато правото на ползване на данъчен кредит през м.03; 04; 05; и 06.2016 г. Безспорно установено е, че процесните фактури са включени в дневник за продажбите, осчетоводени са и са заведени като задължение към бюджета. В действителност са налице реални доставки, които в последствие са били използвани за последващи облагаеми доставки към наши клиенти. Те са осчетоводени от „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ” ООД и дружеството се е задължило към бюджета, като цитираните доставки са платени изцяло по банков път от клиента. Сочи, че разплащането по фактурите, издадени от „ГЕШЕВ 2005“ ЕООД е извършено в брой, за което като доказателство на ревизиращия екип са представени фискални касови бонове. Излага, че плащането по доставката е пряка индикация, че сделките е реална и е възникнало в действителност данъчното събитие по чл. 25 от ЗДДС и задължението на доставчика да начисли ДДС.

Жалбоподателят сочи, че относно доставчиците „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и „ВИ ЕН ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД е безспорно установено, че процесните фактури са включени в дневник за продажбите, осчетоводени са и са заведени като задължение към бюджета. Излага, че от всички представени документи във входа на ревизията, предмет на доставката е извършването на строително-ремонтни дейности на различни обекти в [населено място], за които обекти е дадена подробна информация във входа на ревизията. Сочи, че всички вложени материали в извършените и приети с приемо-предавателни протоколи услуги, са предоставени и са за сметка на

„СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД. Като доказателство затова във входа на ревизията на ревизиращия екипа са предоставени фактури за покупка на материали от български доставчици, както и извършени ВОЛ на материали от Г. и Италия /“S. G.” с VIN №D. - Г. и “L. S.” с VIN IT00170190060 - Италия/. Твърди, че разплащането по фактурите, издадени от „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и „ВИ ЕН ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД е извършено в брой, за което като доказателство на ревизиращия екип са представени фискални касови бонове, копие от същите представяме отново и с настоящата жалба. В заключение се сочи, че в нито един от случаите органите по приходите не доказват, че „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД е извършило каквото и да е данъчно нарушение или че е знаело за осъществени измами или нарушения от страна на съответните доставчици или на някой от техните предходни доставчици. Органите по приходите не сочат и не са установили каквито и да е обективни данни за такива нарушения или измами.

Излага доводи, че съобразно практиката на Съда на ЕС, за наличието на право на данъчен кредит е достатъчно получателят да разполага само с фактура. В заключение се иска съда да отмени процесния ревизионен акт в потвърдената с решението част, като необоснован и незаконосъобразен.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. Б., който поддържа жалбата. Моли съда да се произнесе с решение, с което да уважи жалбата. Претендира присъждане на направените разноски.

Ответникът – Директорът на дирекция „ОДОП“ - С. при ЦУ на НАП чрез юрк. С., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22002221001176-020-001/26.02.2021г., издадена от Х. Б. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., в качеството на заместник на В. А. В. съгласно Заповед № РД-84-2200-7/22.02.2021г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД за определяне на задълженията за ДДС за данъчни периоди м.06.2015 г., м.10.2015г., от м.03.2016г. до м.10.2016г., м.12.2016г., м.03.2017г., м.06.2017г., м.09.2017г., м.01.2018г., м.02.2018г., от м.04.2018г. до м.06.2018г., от м.08.2018г. до м.10.2019г., м.12.2019г. и м.01.2020г. Заповедта е връчена на дружеството електронно на 08.04.2021г. Съгласно чл.114, ал.1 от ДОПК считано от тази дата тече определеният тримесечен срок за извършване на ревизията и изтича на 08.07.2021г. По реда на чл.113, ал.3 във връзка с чл.114, ал.2 от ДОПК срокът за извършване на ревизията е продължен до 08.09.2021 г. със ЗВР № Р-22002221001176-020-002/05.07.2021г., издадена от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С.. Х. Б. М. и В. А. В. са оправомощени с функциите на компетентен орган по чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК със Заповед №РД-01-128 от 18.12.2020г. на директора на ТД на НАП С..

Процесната ревизия е повторна за установяване на задълженията по ЗДДС на „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД за периодите, посочени в ЗВР. Възложена е в изпълнение на указания, дадени с Решение № 235/12.02.2021г. на директора на дирекция ОДОП С.. С решението е отменен РА № Р-22220320001631-091-001/11.11.2020г., издаден от В. А. В. – орган, възложил ревизията, и П. П. Б.-Д. – ръководител на ревизията, в оспорената част на

установените задължения за ДДС за данъчни периоди м.06.2015 г., м.10.2015г., от м.03.2016г. до м.10.2016 г., м.12.2016 г., м.03.2017 г., м.06.2017 г., м.09.2017 г., м.10.2017 г., м.01.2018 г., м.02.2018 г., от м.04.2018 г. до м.06.2018 г., от м. 08.2018 г. до м.10.2019 г., м.12.2019 г. и м.01.2020 г., ведно с установените лихви за забава, и преписката е върната за извършване на повторна ревизия.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22002221001176-092-001/23.09.2021 г., връчен електронно на дружеството, ведно с доказателствата, на 19.10.2021 г. В удължения срок по реда на чл.117, ал.5 от ДОПК не е подадено възражение срещу РД.

Ревизията приключва с РА № Р-22002221001176-091-001/10.12.2021 г., издаден от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и Б. С. К., на длъжност главен инспектор по приходи при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен на дружеството електронно на 13.12.2021 г.

РА е оспорен по административен ред пред Директора на Дирекция ОДОП В. при ЦУ на НАП, който с Решение № 620 от 28.04.2022г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите е потвърдил акта в оспорената част за задълженията по фактурите, издадени от „ГЕШЕВ 2005“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] и „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК].

Предмет на разглеждане в настоящото производство е потвърдената част от РА № Р-22002221001176-091-001/10.12.2021г.

В хода на проведеното ревизионно производство са направени следните, относими към предмета на делото, фактически констатации:

За ревизирания период е установено, че дейността на „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД е полагане на подови настилки и стенни облицовки, която е осъществявана от офиса на дружеството, находящ се [населено място],[жк], [жилищен адрес]. Установено е, че в счетоводството на дружеството към 31.12.2019г. са отразени данни за притежавани дълготрайни материални активи /ДМА/ както следва: по сметка 203 Сгради и конструкции на стойност 5 500,00 лв., по сметка 206 Офис обзавеждане – 11 607,69 лв., по сметка 207 Машини и съоръжения – 97 750,00 лв. и по сметка 208 Компютърна техника – 14 737,67 лв. Констатирано е, че „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД е регистрирано по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ на 13.04.2005 г.

С цел събиране на доказателства от значение за данъчното облагане, на жалбоподателя е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ № Р-22002221001176-040-001/19.04.2021г. Представените документи и обяснения са коментирани в РД.

В изпълнение на указания на директора на дирекция ОДОП С., дадени с Решение № 235/12.02.2021г., на основание чл.45 от ДОПК са инициирани насрещни проверки на „ЮКОС ГРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] и „ФАЦ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] – предходни доставчици на жалбоподателя, и Г. К. Т., ЕГН 5112****49, Д. И. Ц., ЕГН 8005****23, И. Н. К., ЕГН 8610****42, К. Г. Т., ЕГН 7907****60, К. Г. К., ЕГН 6708****61, М. Н. Г., ЕГН 7303****81, М. О. Капитански, ЕГН 7502****85, М. Й. М., ЕГН 6711****85, Н. В. А., ЕГН 7302****60 и Р. Ц. Д., ЕГН 8707****42 – лица, сочени за преки извършители на строителни дейности към „ГЕШЕВ 2005“ ЕООД, „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД, „ЮКОС ГРУП“ ЕООД и „ФАЦ“ ЕООД /преки и предходни доставчици на ревизираното дружество/.

Резултатите от насрещните проверки на обективирани в Протоколи за извършени насрещни проверки и описани в РД.

С Протокол № Р-22002221001176-П.-001/16.04.2021г. и Протокол № Р-22002221001176-П.-002/25.08.2021г. като относими доказателства за изясняване на фактическата обстановка към преписката са присъединени всички доказателства, събрани при предходното ревизионно производство на „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД.

Относно декларираните продажби и начисления ДДС е констатирано, че „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД е включило в дневник продажби и СД по ЗДДС за м.04.2019 г. фактура № 901/23.04.2019 г., с която е декларирало вътреобщностна доставка /ВОД/ към РР Н. ИК, Е. в размер на 600,00 лв. /с равностойност 307,00 Е./.

При проверка в информационната системата на НАП - Справка за съпоставени данни за В. и получени услуги, декларирани от чужди търговци, и данни от V. декларации, подадени от български задължени лица е констатирано, че гръцкото дружество не е декларирало вътреобщностно придобиване /В./ на стоки от „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД.

В хода на предшестващото ревизионно производство за удостоверяване на изпълнението на критериите за признаване на ВОД жалбоподателят е представил инвойс фактура към гръцкия търговец, протокол за предаване на стоката и банков документ за плащане по доставката. Същите са представени и при повторната ревизия. Констатирано е, че съгласно представения протокол за предаване на стоките собствеността върху тях е прехвърлена на територията на страната. В хода на двете ревизионни производства „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД не е представило транспортен документ, доказващ превоза на стоката от Б. до Г., въпреки че такъв е изискан по реда на ДОПК – с ИПДПОЗЛ.

При така установената фактическа обстановка, ревизиращият екип е направил заключение, че „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД не е представило документи, доказващи транспортирането на стоките от територията на страната до територията на Г.. С РД и РА е формиран извод, че жалбоподателят не разполага с изискуеми документи по чл. 45 от ППЗДДС за доказване на вътреобщностния характер на доставката. Прието е, че за спорната доставка, декларирана като ВОД, не е приложима нулева ставка на данъка по чл.53, ал.1 от ЗДДС. На основание чл.86 от ЗДДС, във връзка с чл.66, ал.1, т.1 и чл.67 от ЗДДС, с РА за същата при данъчна ставка 20% е определен данък в размер на 100,00 лв., който е прието, че е включен в продажната цена.

При повторната ревизия е установено, че в дневник продажби и СД по ЗДДС за м.08.2016г. „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД е декларирало извършването на освободена доставка с фактура №769/10.08.2016г., с получател S. N. AS, V. № 99999999, с предмет на доставка - „изпълнение на подово покритие“, с данъчна основа в размер на 14 668,73 лв. Представена е единствено инвойс фактура № 769/10.08.2016 г., с данъчна основа в размер на 7 500,00 Е..

Предвид това органите по приходите са формирали извод, че не са ангажирани доказателства, удостоверяващи изпълнението на фактурираната услуга и статута на вписания в нея получател като данъчнозадължено лице.

Ревизиращите са приели че жалбоподателят не е представил доказателства, че S. N. AS – вписан като получател във фактура № 769/10.08.2016 г., е притежавало статут на данъчно задължено лице към датата на данъчното събитие, във връзка с която е

издадена същата. В резултата на това е прието, че място на изпълнение на документираната услуга с фактура № 769 от 10.08.2016 г. е на територията на страната. На основание чл.82, ал.1 от ЗДДС, във връзка с чл.21, ал.1 от ЗДДС, с РА за същата е определен данък в размер на 2 933,75 лв. Отбелязано е, че данъкът е изискуем от ревизираното дружество, в качеството на регистрирано по ЗДДС лице – доставчик на услуга.

Относно декларираните покупки и приспаднатия данъчен кредит:

След анализ на събраните доказателства в хода на двете ревизионни производства ревизиращият екип е преценил, че за „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД не е налице право на данъчен кредит по следните фактури:

- по 18 фактури, издадени от „ГЕШЕВ 2005“ ЕООД, за данъчни периоди м. 06.2015 г., м. 10.2015 г., от м. 03.2016 г. до м. 06.2016 г. в общ размер на 19 977,18 лв.;
- по 8 фактури, издадени от „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, за данъчни периоди м. 07.2016 г., м. 09.2016 г. и м. 10.2016 г. в общ размер на 7 355,50 лв.;
- по 71 фактури, издадени от „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД, за данъчни периоди м. 08.2016 г., м. 12.2016 г., м. 03.2017 г., м. 06.2017 г., м. 09.2017 г., м. 01.2018 г., м. 02.2018 г., от м. 04.2018 г. до м. 06.2018 г., от м. 08.2018 г. до м. 12.2018 г., от м. 02.2019 г. до м. 04.2019 г., от м. 07.2019 г. до м. 10.2019 г., м. 12.2019 г. и м. 01.2020 г. в общ размер на 66 513,57 лв.

Предмет на доставките са строително-монтажни работи.

При предходното ревизионно производство жалбоподателят е представил копия на фактурите, ведно с акт обр. 19 за изпълнени строително-ремонтни дейности към всяка от тях. Констатирано е, че актовете обр. 19, с които е документирано приемането на строителни дейности от „ГЕШЕВ-2005“ ЕООД по фактури от №54 до №111, са без данни за лицето, които ги е подписало от името на изпълнителя, и без печат на дружеството. Установено е, че актове обр. 19 към издадени фактури от „ГЕШЕВ-2005“ ЕООД от №197 до №316 са подписани О. Г., актове обр. 19 за приемане на СМР от „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД – от П. Р., а от „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕС ГРУП“ ЕООД – от И. В.. След справка в базата данни на НАП е констатирано, че П. Р. Р., ЕГН 8210****05 – едноличен собственик на капитала и управител на „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД за процесните периоди не е осигуряван в и чрез дружеството, вследствие на което е формиран извод, че не са налице доказателства за приноса му във връзка с документираните СМР от „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕС ГРУП“ ЕООД към „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД.

При предходното ревизионно производство жалбоподателят не е представил документи, удостоверяващи плащане по спорните фактури. Конкретизирано е, че след анализ на представените банкови извлечения за ревизираните периоди е установено, че спорните фактури не са платени по банков път. След справка в базата данни на НАП е констатирано, че за периодите на издаване на фактурите към ревизираното дружество „ГЕШЕВ-2005“ ЕООД е въвело в експлоатация ЕКАФП в търговски обект, от който е осъществявало дейност по продажба на автомобили и мотоциклети - неотнормирана към предмета на спорните доставки и не е подало в НАП данни за реализирани продажби, платени в брой.

При предходната ревизия са извършени насрещни проверки на спорните доставчици. Връчени са ИПДПОЗЛ по реда на чл.32 от ДОПК. Документи и обяснения не са представени. Потърсено е съдействие от „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД за осъществяване на контакт с тях, но такова не е указано от жалбоподателя.

При предшестващото ревизионно производство е установено, че „ГЕШЕВ-2005“ ЕООД, „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД са регистрирани лица по ЗДДС към датите на издаване на фактурите към жалбоподателя. Впоследствие „ГЕШЕВ-2005“ ЕООД и „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД са deregистрирани по ЗДДС по инициатива на органи по приходите. „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД е включило издадените фактури към „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД в дневник продажби и СД по ЗДДС за съответните данъчни периоди. „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е отразило в дневник продажби и СД по ЗДДС единствено фактура №61/15.07.2016 г., с предмет на доставка – „услуги“, данъчна основа – 3 843,30 лв. и ДДС – 768,66 лв. „ГЕШЕВ-2005“ ЕООД не е декларирало в дневник продажби и СД по ЗДДС фактури №255/12.05.2016 г., №259/16.05.2016 г., №298/03.06.2016 г. и №316/06.06.2016 г., по които жалбоподателят е приспаднал данъчен кредит в общ размер на 1 839,20 лв.

Изследвана е кадровата, техническата и материална обезпеченост на изброените доставчици. Констатирано е, че те не са декларирали данни за наети лица на трудови договори към датите на издаване на фактурите към „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД. Установено е, че управителите им не са осигурявани за положен труд в тях. Конкретизирано е, че за спорните периоди управителят на „ГЕШЕВ-2005“ ЕООД - О. Ц. Г. е бил нает на трудов договор, на 8-часов работен ден, в „ЦЕНТРАЛНА КООПЕРАТИВНА БАНКА“ АД, ЕИК[ЕИК]. Управителката на „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД - И. И. В. е пенсионер по старост. За управителя на „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД - П. Р. Р. е посочено, че е подадена декларация обр. 1, с код за вид осигурен 12 – за самоосигуряващи се лица, единствено за м. 07.2016 г., чрез „ДЕЛТА КА 2013“ ЕООД, ЕИК[ЕИК].

След справка в базата данни на НАП е установено, че на „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД е извършена ревизия за определяне на задълженията за ДДС за периодите от м. 01.2018 г. до м. 10.2018 г. За резултатите от ревизията е издаден РА №Р-22221418007481-091-001/11.06.2019 г., влязъл в сила, с който на дружеството са определени задължения за ДДС в особено голям размер. При нея е констатирано, че „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД не е извършило доставките, които е документирало към клиентите си, в т.ч. към „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД, а начисления ДДС с тях е дължим на основание чл. 85 от ЗДДС. Установено е, че т.„ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД неправомерно е ползвало данъчен кредит по издадени фактури от дружества, които не са извършили фактурираните му стоки и услуги.

Ревизиращия екип е подчертал, че „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД не е представило изисканата по реда на ДОПК справка за последваща реализация на услугите, документирани с издадените фактури от изброените доставчици, с конкретни данни за крайния получател на СМР – клиент, договор, фактура, протокол за предаване на СМР, плащане и т.н. Акцентирано е, че жалбоподателят не е представил изисканите по реда на ДОПК строителни книжа, книга за начален и периодичен инструктаж на лицата – работили на обектите.

При повторната ревизия при спазване на указанията, дадени в Решение № 235/12.02.2021 г. на директора на дирекция „ОДОП С., е изследвана възможността спорните СМР от „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД да са извършени от „ЮКОС ГРУП“ ЕООД и „ФАЦ“ ЕООД – сочени за подизпълнители на същите от жалбоподателя, и полагали ли са труд за

„ГЕШЕВ-2005“ ЕООД, „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД, „ЮКОС ГРУП“ ЕООД и „ФАЦ“ ЕООД физическите лица, сочени от жалбоподателя за преки извършители на процесните строителни дейности – Д. И. Ц., М. О. Капитански, И. Н. К., К. Г. Т., Р. Ц. Д., Г. К. Т., К. Г. К., М. Н. Г., М. Й. М. и Н. В. А..

Извършени са насрещни проверки на „ЮКОС ГРУП“ ЕООД и „ФАЦ“ ЕООД. Връчени са ИПДПОЗЛ по реда на чл.32 от ДОПК. Обяснения и документи не са представени.

След справки в Търговския регистър за обявени данни с годишните финансови отчети на дружествата и базата данни на НАП е констатирано, че „ЮКОС ГРУП“ ЕООД и „ФАЦ“ ЕООД не са декларирали данни за притежавани дълготрайни активи по сметки от група 20 и наети търговски обекти, складови площи техника и др. Установено е, че за процесните периоди „ЮКОС ГРУП“ ЕООД и „ФАЦ“ ЕООД не са декларирали данни за наети лица на трудови договори на длъжности, относими към предмета на спорните доставки – СМР.

За „ФАЦ“ ЕООД е констатирано, че не е регистрирано лице по ЗДДС. След справка на базата данни на НАП е установено, че за данъчните периоди от м. 06.2015 г. до 01.2020 г. „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД и „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД не са декларирали в дневник покупки получени доставки на стоки и/или услуги с доставчик - „ФАЦ“ ЕООД.

Извършени са насрещни проверки на физическите лица, сочени за преки извършители на документираните строителните дейности от „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД и „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД. И. Н. К. и К. Г. К. не са представили документи и обяснения по връчени им ИПДПОЗЛ. Изготвените ИПДПОЗЛ до Д. И. Ц., М. Н. Г., М. О. Капитански, М. Й. М., Н. В. А. и Р. Ц. Д. не са връчени на лицата. Същите са издирвани, без да са открити, на постоянните им адреси, които са техни адреси за кореспонденция съгласно чл. 28, ал. 1, т. 1 от ДОПК. За М. Й. М. въз основа на писмо от 10.08.2021 г. по УРИ №2260000-10445/21 г. на 2-ро РУ на СДВР и вх. №73-05-52#4/16.08.2021 г. по регистъра на ТД на НАП С. е установено, че от 5 години живее и работи в Г.. За Д. И. Ц. след предоставена информация от съседите е констатирано, че към момента на извършване на насрещната проверка живее в чужбина. На основание чл. 37, ал. 5 от ДОПК с Искания за представяне на документи, сведения и писмени обяснения от трети лица от органите на СДВР е изискано съдействие за издирване и връчване на ИПДПОЗЛ на М. Н. Г., М. О. Капитански и Н. В. А.. Към датите на издаване на РД и РА същите не са връчени. Със собственооръчно написана декларация от 26.08.2021 г. вх. №73-05-52#6/27.08.2021 г. по регистъра на ТД на НАП С. К. Г. Т. е декларирал, че не си спомня за периода от м. 06.2015 г. до м. 01.2020 г. да е работил в „ГЕШЕВ-2005“ ЕООД, „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД, „ЮКОС ГРУП“ ЕООД и „ФАЦ“ ЕООД. Със собственооръчно написана декларация от 23.08.2021 г. вх. №73-05-52#5/23.08.2021 г. по регистъра на ТД на НАП С. Г. К. Т. е декларирал, че не е сключвал трудов, граждански или друг вид договор и не е получавал дивиденди или парични средства от „ФАЦ“ ЕООД, „ЮКОС ГРУП“ ЕООД, „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД и „ГЕШЕВ 2005“ ЕООД.

При анализа на събраните доказателства, ревизиращите органи са установили, че С. Б.“ ООД е изпълнил изискването на чл.71, т.1 от ЗДДС - притежава фактури, издадени от „ГЕШЕВ-2005“ ЕООД, „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ

ГРУП“ ЕООД, които са съставени в съответствие с изискванията на чл.114 от ЗДДС. Отбелязано е, че наличието на такива не е достатъчно доказателства, че документираните с тях доставки са действително изпълнени. Формиран е извода, че издадените фактури от изброените дружества не документират реално осъществени доставки на СМР към „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД. В подкрепа на същия са посочени следните аргументи:

1. При насрещни проверки доставчиците не са представили доказателства, че са извършили спорните СМР и че са притежавали необходимата кадрова, техническа и материална обезпеченост за изпълнението им /включително счетоводна отчетност и доказателства за начисляване на данъка по спорните фактури по реда на чл. 86 от ЗДДС/. Доставчиците са deregистрани лица по ЗДДС към момента на извършване на ревизията и част от спорните фактури не са декларирани от тях в дневник продажби и в СД по ЗДДС.

2. Въз основа на наличната информация за „ГЕШЕВ-2005“ ЕООД, „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД в базата данни на НАП и публичните регистри е формиран извод, че те не са разполагали с необходимите кадрови, материални и технически ресурси за извършване на СМР. За процесните периоди изброените дружества не декларирали данни за наети лица на трудови договори, на длъжности относими към предмета на спорните доставки – СМР, и данни за изплатени възнаграждения на физически лица по извънтрудови правоотношения. В хода на двете ревизионни производства не са представени доказателства за чия сметка е следвало да бъдат материалите във връзка с изпълнението на СМР и в данъчните основи по процесните фактури калкулирани ли са такива. Подчертано е, че спорните доставчици не се декларирали в дневник покупки за периода от 2016 г. до 2020 г. получени доставки с предмет – строителни материали. Акцентирано, че за изпълнението на документираните строителни дейности с актовете обр. 19, представени от жалбоподателя, е необходимо влягане на строителни материали. Отбелязано е, че ревизираното дружество не е представило доказателства за произхода на същите, място на съхранение, протоколи за предаване на строителни материали на спорните доставчици, превоз на такива до съответните обекти. Посочено е, че след справка в базата данни на НАП е установено, че доставчиците не са притежавали превозни средства, с които евентуално биха имали възможност да извършат превоза на строителните материали. Предвид посочените обстоятелства е преценено, че вписаните дейности в представените акт обр. 19 от жалбоподателя не са извършени от посочените в тях изпълнители - „ГЕШЕВ-2005“ ЕООД, „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД. Подчертано е, че не са налице договори на жалбоподателя с процесните доставчици, поради което не е конкретизирана и предметът на съответната услуга по СМР. Акцентирано, че ревизираното дружество и доставчиците не са представили строителни книги и книги за проведен първоначален и периодичен инструктаж по Закона за безопасни и здравословни условия на труд /ЗБЗУТ/ на лица, полагали на съответните обекти.

3. „ФАЦ“ ЕООД и „ЮКОС ГРУП“ ЕООД, сочени за подизпълнители на документираните СМР от „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД към жалбоподателя, не са представили доказателства за реално изпълнени такива и наличие на необходимата кадрова, материална и техническа обезпеченост за осъществяването им /в т.ч. счетоводна отчетност/.

4. Физическите лица, сочени от жалбоподателя за преки извършители на спорните СМР, не са потвърдили, че са полагали труд в полза както на преките доставчици, така и дружествата – сочени за подизпълнители на строителите дейности.

От съвкупната преценка на събраните в хода на ревизията документи и при така очертаната фактическа обстановка, ревизиращите органи са обобщили, че не е доказало реално осъществени доставки на СМР към „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД.

В хода на съдебното производство по искане на жалбоподателя по делото е назначена съдебно – счетоводна експертиза, като съдът кредитира изцяло заключението на вещото лице като компетентно, обосновано, основано на доказателствата по делото. В съдебно заседание вещото лице поддържа даденото заключение и същото е приобщено към материалите по делото.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в срок и след реализирано обжалване на РА по административен ред, поради което се явява допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

По силата на чл.160, ал.2 от ДОПК, Съдът преценява законосъобразността и обосноваността на РА, както и валидността на акта, независимо дали са изрично релевиращи доводи за нищожност на РА в обжалваната му част, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. За валидността на акта съдът следи служебно.

На първо място, е спазен срокът по чл.109 от ДОПК, с оглед надлежното упражняване на правомощието за образуване на процесното ревизионно производство, с посочената по - горе ЗВР, в рамките на 5- годишния срок.

Съгласно разпоредбата на чл.112, ал.2 от ДОПК, ревизията може да се възлага от: т.1 органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция или т. 2 изпълнителния директор на Националната агенция по приходите или определен от него заместник изпълнителен директор – за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. Ревизионният акт е издаден от компетентни органи по смисъла на чл.118, ал.2 от ДОПК във вр. с чл.7, ал.1, т.4 от ЗНАП и чл.119, ал.2 от ДОПК, в кръга на определените им правомощия /в този смисъл Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. на ВАС/. Съгласно чл.119, ал.2 ДОПК Ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение.

Компетентността на органа, подписал посочените по - горе заповеди и оспорвания РА е установена с официални документи по смисъла на чл.179, ал. 1 от ГПК, с обвързваща материална доказателствена сила, която не е оборена. Заповедите са издадени от Х. Б. М., в качеството си на заместник (със Заповед № РД-84-22007/22.02.2021г. на директора на ТД на НАП С.) на В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020г. на директора на ТД на НАП С.. Изложеното до тук води до извод, че ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи.

Настоящата инстанция констатира, че РА е подписан с електронни подписи от органите по приходите – негови издатели. Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ електронен

документ е електронен документ по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.); като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. В конкретния случай РА е създаден като електронен документ по смисъла на чл.3, ал.1 ЗДЕУУ, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал.2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Именно като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл.30, ал.6 ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл.184, ал.1 ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на Съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. Това е относимо и за РД, ЗВР и ЗИЗВР.

На следващо място, спазени са процесуалните правила за извършването на ревизията. Ревизионният акт е издаден в предвидената форма съгласно чл.120, ал.1 от ДОПК и съдържа реквизитите по чл.120, ал.1 от ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от ревизионния доклад, който на практика представлява неразделна част от издадения ревизионен акт. Оспореният РА съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Съдът не констатира съществени процесуални нарушения на административно - производствените правила.

По приложението на материалния закон съдът намира следното:

Предмет на спора са допълнително установените задължения по ЗДДС в общ размер на 116 054,96 лева в т.ч. задължения за ДДС в размер на 83 166,09 лева, произтичащи от доначислен данък в размер на 3 033,75 лева и непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 80 132,34 лева и начислени лихви за забава в тази връзка в общ размер на 32 888,87 лева, вследствие на отказано, на основание чл.68, ал.1, т.1, чл.69, ал.1, т.1 във вр. чл.9 от ЗДДС, право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от „ГЕШЕВ 2005“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД с[ЕИК].

Отказът на право на данъчен кредит е в резултат на недоказани доставки на услуги по смисъла на чл.9 от ЗДДС. Наличието на доставка (данъчно събитие) е основополагаща предпоставка за задействане механизма както на начисляване (изискуемостта) на данък добавена стойност, така и за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит. Наличието на кумулативните условия за възникването му по смисъла на чл.69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл.70 от ЗДДС, които възпрепятстват признаването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с благоприятни последици за оспорващото дружество - възникване на право на данъчен кредит по конкретните фактури. В тежест на задълженото лице е да докаже положителния факт - наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл.70 от ЗДДС. В нормата на чл.68, ал.1, т.1 от ЗДДС е дадено

определение за данъчен кредит, като това е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка, като в ал.2 на същата разпоредба е уточнено, че правото на приспадане възниква, когато данъкът е станал изискуем. С разпоредбата на чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС, упражняване правото на приспадане на данъчен кредит е обвързано с условието стоките и услугите да се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки. Легалната дефиницията за облагаема доставка е дадена в чл.12, ал.1 от ЗДДС, а именно: всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл.6 и чл.9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго.

Съгласно Решение от 29.04.2004 г. по дело С-152/02, Пето отделение "правото на приспадане трябва да бъде упражнено по отношение на данъчен период, през който са изпълнени двете условия, изисквани от тази разпоредба /чл.18, ал.2 от Шестата директива/, а именно: стоките да са били доставени или услугите - извършени и данъчнозадълженото лице да притежава фактура или документ, който съгласно критериите, определени от въпросната държава - членка, може да се счита за служещ за фактура". Двете предпоставки за признаване право на данъчен кредит са кумулативни и липсата на която й да е от тях възпрепятства възникването и упражняването на това право.

Според националния данъчен закон и постоянната практика на Съда на Европейския съюз по тълкуване на чл.167, чл.168 и чл.178 от Директива 2006/112/ЕО, възникването и надлежното упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит изисква установяване преди всичко наличието на действително осъществени облагаеми доставки на стоки и услуги. Реалността на доставката, документирана с редовно издадена фактура, е основен въпрос при преценка дали е право на приспадане на данъчен кредит за тази доставка или услуга - чл.25, ал.2 и 6, чл.68, т.1 и чл.69, ал.2 ЗДДС, съответно чл.62, 63, 167 и 168 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета и актуалната практиката на СЕС.

Законът не свързва задължението за начисляване на ДДС и правото на данъчен кредит единствено с издаването на данъчна фактура, а поставя изискването да е налице реално осъществена облагаема доставка. Легалната дефиниция на понятието данъчен кредит се съдържа в чл.68, ал.1 ЗДДС и това е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по ЗДДС за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. В този текст законодателят е предпоставил облагаемата доставка като основно изискване, за да е налице правото на данъчен кредит. Аналогично е законодателното решение при регламентиране на спорното право в нормата на чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС. В тази разпоредба се съдържа правото на задълженото лице да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът - регистрирано по ЗДДС закон лице, му е доставил или предстои да му достави. Законът на първо място изисква да е осъществена реална доставка на стока и услуга. След като жалбоподателят черпи права от наличието на реална доставка, в негова тежест е да ангажира доказателства, установяващи осъществяването на този положителен факт.

Доказателствата за реалното осъществяване на доставката на услуга могат условно да бъдат разделени на две групи: установяващи потенциалната възможност за

осъществяване на доставката, в която следва да се включат материално-техническата и кадрова обезпеченост на доставчика; и такива, сочещи прякото ѝ реализиране, към които следва да се причислят протоколи за приемане на работата, доказателства за начин на остойностяване като количествено-стойностни сметки, осчетоводени записи за извършени разходи на доставчика във връзка с извършване на услугата и др.

Макар и от проверките в хода на ревизията и от ССЕ да се установява, че фактурите са осчетоводени при жалбоподателя и доставчика, единствено фактурата и счетоводното ѝ отразяване, не е достатъчно, за да се установи реалността на процесната доставка.

При така установените факти, правилни и законосъобразен се явяват изводите на органите по приходите за липса на доказателства за реалност на услугите, фактурирани от „ГЕШЕВ 2005“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД с[ЕИК] и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

Изводите на органа по приходите, че не са налице реално извършени доставки на стоки и услуги по процесните фактури се опровергават и от приетата по делото ССЧЕ. Факта, че процесни фактури са осчетоводени при жалбоподателя съгласно изискванията на ЗСч и СС, както и че са включени в дневниците за покупки и продажби и СД по ЗДДС, съответно е извършено плащане по същите, е ирелевантен към факта на извършване на доставките, тъй като не е безспорно установено, че е налице реално извършена доставка именно от процесните доставчици, издатели на фактурите.

Установено е, че доставчиците не са притежавали превозни средства, с които евентуално биха имали възможност да извършат превоза на строителните материали. Предвид посочените обстоятелства вписаните дейности в представените акт обр. 19 от жалбоподателя не са извършени от посочените в тях изпълнители - „ГЕШЕВ 2005" ЕООД, „САН КАР БЪЛГАРИЯ" ЕООД и „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП" ЕООД. Не са налице договори на жалбоподателя с процесните доставчици, поради което не е конкретизиран и предметът на съответната услуга по СМР. Ревизираното дружество и доставчиците не са представили строителни книги и книги за проведен първоначален и периодичен инструктаж по Закона за безопасни и здравословни условия на труд /ЗБЗУТ/ на лица, полагали на съответните обекти.

„ФАЦ" ЕООД и „ЮКОС ГРУП" ЕООД, сочени за подизпълнители на документираните СМР от „САН КАР БЪЛГАРИЯ" ЕООД и „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП" ЕООД към жалбоподателя, не са представили доказателства за реално изпълнени такива и наличие на необходимата кадрова, материална и техническа обезпеченост за осъществяването им /в т.ч. счетоводна отчетност/.

Физическите лица, сочени от жалбоподателя за преки извършители на спорните СМР, не са потвърдили, че са полагали труд в полза както на преките доставчици, така и дружествата - сочени за подизпълнители на строителите дейности.

Вещото лице К. посочва освен това, че не се установява дори деклариране в пълнота на спорните фактури, съответно задължаване към бюджета за спорния данък от страна на доставчиците.

Относно плащанията експертизата също подробно анализира наличните документи - фискални бонове и взетите счетоводни операции по сметка 501 Каса в лева, като при преглед на датите на фискалните бонове и техните стойности, за които се констатира липса на съвпадения на стойности и отдалеченост във времето от над година /това се вижда от описа на стр. 11-12 от заключението/. Тоест вижда се, че вещото лице

обвързва фискалните бонова с конкретна фактура въз основа на взетите счетоводни операции, но такава връзка не може да се установи от самите документи. Като краен извод е видно също така, че фактурите не са изцяло разплатени към момента на заключението, което е извършено над 5 години след самите доставки, тоест аргументът, че извършеното плащане е гарант за нормално развили се стопански отношения, в настоящия случай е относим.

В заключението на вещото лице също така се установява, че то е констатирало, че „СИЛИКАЛ БЪЛГАРИЯ“ ООД разполага със собствена кадрова обезпеченост да извършва дейността си /стр. 13 от заключението/, тоест изводът на органите по приходите за липса на реално получени от спорните доставчици доставки не се оборва с констатацията, че жалбоподателят е декларирал извършване на аналогични доставки към свои клиенти, тъй като той е могъл сам да ги извърши.

Данъчната фактура представлява частен документ, удостоверяващ само съгласно чл.180 от ГПК, че изявленията, които се съдържат в нея, са направени от лицата, които са я подписали. Данъчната фактура не представлява доказателство за фактическо осъществяване на доставката. Т. доказателство не е и осчетоводяването на фактурата и включването и в СД и в дневниците за покупки и продажби. За да бъде призната доставката за реална не е достатъчно да бъдат издадени счетоводни документи, а и да има доказателства, че доставчикът е извършил доставката. Такива доказателства не са представени нито в ревизионното производство и административното оспорване на РА, нито в настоящото съдебно производство.

Позоваването на практиката на СЕС не освобождава данъчно задълженото лице, съобразно общият принцип за разпределение на доказателствената тежест в процеса, според който всяка страна следва да докаже осъществяването на фактите, от които черпи изгодни за себе си правни последици, да установи по пътя на пълно и главно доказване наличието на предпоставките за признаване правото на приспадане на данъчен кредит за съответните данъчни периоди, първата от които е осъществяването на доставките на стоки именно от издателите на фактурите, по които се претендира данъчния кредит. В този смисъл е и решението на С. по дело С-152/02.

По изложените съображения съдът намира, че органът по приходите правилно и законосъобразно е приел, че не е установено наличие на доставка по смисъла на чл.6 и чл.9 от ЗДДС, данъчно събитие и изискуемост на данъка по смисъла на чл.25 от ЗДДС за доставки от „ГЕШЕВ 2005“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „САН КАР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и „ВИ ЕНД ВИ ИНВЕСТ ГРУП“ ЕООД с[ЕИК] и е отказал право на приспадане на данъчен кредит на основание чл.68, ал.1, т.1 и т.2, вр. с чл.69, ал.1 и 2 от ЗДДС, вр. с чл.70, ал.5 от ЗДДС за процесните данъчни периоди от м.03.2016г. до м.10.2016г., м.12.2016г., м.03.2017г., м.06.2017г., м.09.2017г., м.01.2018г., м.02.2018г., от м.04.2018г. до м.06.2018г., от м.08.2018г. до м.10.2019г., м.12.2019г. и м.01.2020г. общо в размер на 116 054,96 лева в т.ч. задължения за ДДС в размер на 83 166,09 лева, произтичащи от доначислен данък в размер на 3 033,75 лева и непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 80 132,34 лева и начислени лихви за забава в тази връзка в общ размер на 32 888,87 лева.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваният РА е законосъобразен, фактическите констатации в него кореспондират със събраните в хода на ревизията доказателства, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на спора и разпоредбата на чл.161, ал.1 от ДОПК, искането на ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно.

Възнаграждението следва да бъде определено по реда на чл.7, ал.2, т.5 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразно обжалвания материален интерес – главница и лихви общо в размер на 116 054,96 лв. Поради това, и предвид обстоятелството, че ответната страна е представлявана в процеса от юриконсулт, възнаграждението е дължимо и следва да бъде присъдено в размер на 9 292,19 лева.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 от ДОПК, Административен съд – София - град, Трето отделение, 46 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на "С. Б., ООД“, ЕИК:[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [жилищен адрес] против Ревизионен акт № Р-22002221001176-091-001/10.12.2021г., издадени от органи по приходите при ТД на НАП-гр.С., частично потвърден с Решение № 620/28.04.2022г. на Директор на дирекция "ОДОП" - [населено място] при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА "С. Б., ООД“, ЕИК:[ЕИК] да заплати по сметката на Дирекция „ОДОП” – [населено място] сумата в размер на 9 292,19 лева, представляваща юриконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 – дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: